

i en segon lloc, en Miquel va néixer a Bigues i va passar la seva infantesa al poble veí. Durant tota la seva vida, ha tractat més amb la gent d'aquell terme que amb els habitants de Santa Eulàlia. Havia jugat a futbol amb l'equip de Bigues, tot i que algunes vegades també havia jugat amb un dels dos equips de futbol que hi havia al nostre poble (cada un dels quals tenia el seu propi camp, un al costat de can Ferrer i l'altre sota can Barbany).

Sobretot es recorda la feina d'abans. Tasques agrícoles relacionades amb el cultiu de la vinya i dels avellaners, i el conreu d'un petit hort que es regava amb una vella mina. També s'esmenta l'antic camí que passa pel costat de la casa i que avui ningú utilitza, un camí que feia servir la gent de Sant Feliu de Codines per tal d'anar al mercat de Granollers els dijous.

Dels darrers Roquesalbes hi ha pocs records. En Miquel esmenta un germà d'en Salvador Roquesalbes que es dedicava a matar porcs a la casa, i que va marxar a l'Argentina, després de deixar uns deutes que va haver de resoldre el mateix Salvador amb la venda d'alguna peça de terra. Però el veritable orgull de la casa era el seu vi. Segons sembla, el vi de can Roquesalbes era molt bo, i les bones bótes del celler del mas guardaven un líquid preciós que molta gent sabia apreciar. La família Romagosa de Barcelona el feia servir com a medecina i per remei dels seus mals, i quan mossèn Manuel passava a fer el salpàs per Quaresma, i aspergia aigua beneïda i sal al costat dels portals de la masia, li agradava aturar-se a can Roquesalbes, on en Salvador el convidava a tastar el bon vi de la casa.

Text: Xavier Ciurans i Vinyeta

Fotografies: Albert Roca Font

Antiga
caixa de
nuvi, a
la sala.